

ДО ЧИТАЧІВ

У сучасній історії з'явився феномен всесвітньо відомих дат, що інтерпретуються як «маркери» нової епохи. Саме так людство трактувало дату 11/09 — день терористичної атаки на США 2001 року. Культурний шок від такої події у наймогутнішій країні світу не лише сприяв консолідації американської нації з її демократичними союзниками, а й зумовив зростання військової активності у XXI сторіччі. Прикро, що прорахунки демократичних лідерів стосовно мети та методів цієї активності зумовили великі гуманітарні кризи і стали приводом для підготовки власних військових «операцій» авторитарними «лідерами».

24/02 — початок повномасштабного вторгнення російської орди теж заслуговує якщо не на всесвітньо-історичне визнання, то принаймні на увіковічення в національній пам'яті. До цієї події світові лідери та світ загалом занадто стримано сприймали анексію Криму 2014 року, а нині вже ніхто не може заперечувати жахливу реальність війни. Тож ця дата буде постійно нагадувати нам про страхіття окупації, тисячі її жертв, мільйони біженців... Авторитарні режими пам'ятатимуть про солідарність ліберальних демократій та ціну агресивних намірів та дій на світовій арені. Демократична спільнота пам'ятатиме про діалектичне поєднання власних національних інтересів та солідарності демократичного альянсу у світі, далекому від «кінця історії». Майбутнє демократії не гарантовано, за це слід боротися — наразі в Україні...

Війна — це жах, а велика війна — справжня катастрофа. Нам важливо не просто пережити її, а зберегти національну державу та громадянське суспільство й розбудувати систему інституцій, які унеможливають повторення таких катастроф.

Україна відчутно змінилася за час війни — значно ширші верстви населення не лише зрозуміли агресивну сутність «руського мира», його люту трагічно позначилася на людських долях. Ми ще не підрахували всіх втрат у цій війні, але суспільство прагне змін задля забезпечення себе в майбутньому від таких катастроф. Над цим уже активно працюють політики та урядовці, торуючи шлях України до ЄС та НАТО.

Світ після 24/02 також суттєво змінився. Військово-політичний альянс НАТО виявився значно сильнішим, ніж видавався «стратегам» у Москві. Він не лише запобіг паралічу через полеміку та суперечки його дорадчих органів, але й збагатився новими членами й кордони агресивної імперії із цим потужним військовим утворенням збільшилися. Військова та фінансова допомога США, ЄС та НАТО досягла небачених розмірів від часу Другої світової війни, й демократичні країни запевняють, що продовжуватимуть надавати її до перемоги над агресором.

Завдяки героїчному спротиву, всебічній підтримці з боку демократичних країн та медійній важливості цієї війни Україна стала відомою у світі. Так, не до всіх країн (насамперед авторитарних) нам вдається доносити правду про наш спротив і наші втрати, але цивілізований світ стежить за нами, співчуває нам і допомагає. Ми набули симпатій видатних діячів культури, науки та мистецтва по всьому світу, до нас прикута увага глобальних медіа. Глави потужних країн «шикуються в чергу», щоб відвідати Україну з візитами солідарності й підтримки.

Війна все ще триває, і попри величезну кількість прогнозів, ніхто не знає, яким буде фінал. Уся країна воює та працює задля того, щоб поряд із трагічною датою 24/02 у нас з'явилася й радісна дата — день нашого визволення й нашої Перемоги.